

vedle mzdy v penězích určitých naturálních požitků, obsahovati, aby vyhověla předpisu § 18 odst. 1 lit. a), též údaje o druzích těchto naturálních požitků. To uznává v souhlase s nař. rozhodnutím i st-l, a otázka jest jen, zda tomuto postulátu přihláška st-lova vyhovovala, když — jak z toho žal. úřad vychází — nebyla v rubrice o naturálních požitcích vyplněna. Kladnému stanovisku stížnosti bylo přisvědčiti.

Přihlašuje k sociálnímu pojištění Marii V., uvedl st-l v příslušné rubrice jako postavení pojištěncovo v zaměstnání: služebná. Služebnou rozumí se pak obecně taková osoba pracovní, která vykonávajíc práce potřebné pro vedení domácnosti jest za tyto práce odměňována vedle mzdy na penězích též bytem a stravou z domácnosti zaměstnavatelovy. Nemá-li osoba pracující v domácnosti zaměstnavatelově těchto naturálních požitků, nebývá označována slovem: služebná, nýbrž výrazem jiným. Označil-li proto st-l přihlášenou zaměstnankyni jako služebnou, dal tím najevo, že pojištěnka má vedle mzdy na penězích též nárok na naturální požitky a to zcela určitého druhu. Ale pak již tím vyhověl dostatečně předpisu § 18 odst. 1 lit. a), a nelze pak jen proto, že rubriku o naturálních požitcích ponechal nevyplněnou, pokládati jeho přihlášku za nenáležitou ve smyslu nahoře citovaných ustanovení.

Č. 12.273.

Vojenské věci: * Proti požadavku vojenské správy vznesenému na obec, aby na základě zák. čl. XXXVI:1879 o ubytování vojska dodala vojenské správě místnosti pro umístění vozů náhradního praporu, nemůže obec s úspěchem namítati, že jde o ubytování trvalé a nikoli přechodné.

(Nález z 28. ledna 1936 č. 10.310/36.)

Věc: Město Báňská Bystřice proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 7. července 1933 o náhradě za ubytování vojska.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městská rada v Báňské Bystřici usnesla se 9. prosince 1931 vzhledem k požadavku československé vojenské správy, zastoupené posádkovým velitelstvím v Báňské Bystřici, že umístí vozy náhradního praporu pěšího pluku č. 25 v městské budově, a to za roční nájemné 12.000 Kč. Proti tomuto usnesení podalo posádkové velitelství v Báňské Bystřici stížnost, a to potud, pokud za místnost pro uskladnění vozů je požadováno roční nájemné, dovozujíc, že městu přísluší pouze náhrada podle ubytovacího zákona. Okr. úřad v Báňské Bystřici výměrem z 25. května 1932 stížnost zamítl s odůvodněním, že skladiště vozů náhradního praporu má charakter stálého skladu ve smyslu ustanovení prov. nař. č. 4275/1895 H. M. k § 7 zák. čl. XXXVI:1879, a že o umístění takového skladiště musí se vojenská správa postarat sama.

Dalšímu odvolání bylo nař. rozhodnutím vyhověno a výměr okr. úřadu zrušen.

Soud uvažoval o stížnosti města Báňské Bystrice takto:

Žal. úřad vyslovil v důvodech nař. rozhodnutí jednak, že náhradní prapor pěš. pl. č. 25, o umístění jehož vozů jde, je neodlučitelnou součástí vojskového tělesa, takže vojenská správa jest oprávněna požadovati pro náhradní prapor vedlejší potřeby od obce podle § 7 zák. čl. XXXVI:1879, jednak pak dovodil, že v daném případě jde o ubytování přechodné ve smyslu § 2 zák. čl. XXXVI:1879. Stížnost, vytýkající nař. rozhodnutí nezákonnost, obrací se proti němu v obou těchto směrech.

Soud nemusel se však zabývati vůbec otázkou, zda je ve shodě se zákonem výrok nař. rozhodnutí uvedený na místě druhém, a to proto, že okolnost, šlo-li v daném případě o ubytování přechodné či trvalé, je pro rozhodnutí dnešního sporu bez právního významu. Zákon o ubytování vojska, platný na Slovensku a Podkarpatské Rusi (zák. čl. XXXVI:1879, změněný zákonným čl. XXXIX:1895 a zákony č. 248/1920, 227/1920, 387/1922, 250/1923 a 118/1924 Sb.), rozlišuje sice ve svém § 1 č. 1 ubytování trvalé a přechodné a podává také ve svém § 2 vymezení pojmu obojího druhu ubytování, avšak zákon obsahuje ve svém prvním oddílu nadepsaném »všeobecná ustanovení« předpisy, jež platí o ubytování vůbec, kdežto zvláštní předpisy, platné jen pro ubytování trvalé, anebo jen pro ubytování dočasné, jsou zařaděny do samostatných oddílů druhého a třetího. Vymezení vojenských potřeb, které pro ubytování může býti vojenskou správou požadováno na podkladě zákona a za jeho sazby, jest obsaženo v § 7 zák., který náleží do prvního oddílu a platí tudíž stejně, ať jde o ubytování trvalé či přechodné. Rozlišování mezi ubytováním trvalým a přechodným má také podle zákona význam jen pro rozsah povinností obce a pro výši sazeb, jež za ubytování mají býti placeny, nikoli však pro to, pro které potřeby vojenské správy jest obec povinna ubikace za náhradu zákonem stanovenou poskytnouti.

Spor soustřeďuje se tedy pouze na rozřešení otázky, zda vojenská správa může podle ubytovacího zákona požadovati od obce místnosti pro vozy náhradního praporu pěš. pl. č. 25. Zákonný předpis jest obsažen v § 7 zák. čl. XXXVI:1879, jehož se také obě strany pro své stanovisko dovolávají. Podle tohoto ustanovení jsou ubytovacími objekty, jež jest oprávněna vojenská správa požadovati, místnosti (helyiségek) a vedlejší potřeby jednak pro vojenské osoby, které náležejí ke gázistům, jednak pro mužstvo; kromě toho náležejí sem jiné místnosti (helyiségek) a vedlejší potřeby, kterých je třeba pro vojsková tělesa a pro velitelství a štáby s nimi spojené. Prováděcí nařízení býv. uh. ministra honvédů k zák. článkům XXXVI:1879 a XXXIX:1895 ze 2. srpna 1895 č. 4275 eln. H. M. (Rendeletek tára č. 224/1895) obsahuje pak ve svém ustanovení k § 7 zák. čl. XXXVI:1879 (Rendeletek tára roč. 1895, II. str. 320) bližší vysvětlení o tom, pro které účely vojenské správy nelze požadovati místnosti podle ubytovacího zákona.

Výhody ubytovacího zákona nemůže se vojenská správa podle tohoto ustanovení domáhati pro takové útvary, které s vojskovým tělesem (a csapattal) přímo nejsou v souvislosti, z nichž některé nařízení příkladmo uvádí, a dodává všeobecně, že nelze

požadovati místnosti, jež netvoří bezprostředně potřebu vojskového tělesa (a csapatnak). Mezi útvary, pro něž ubytování podle zákona nelze se domáhati, uvádí nařízení i sklady (depot), které nejsou v bezprostředním svazku vojskového tělesa.

V daném případě vyslovil žal. úřad, že vozy, o jejichž umístění šlo, náleží k náhradnímu praporu pěšího pluku č. 25, který sám o sobě není sice samostatným vojenským útvarem, ale je složkou vojenského tělesa, takže nelze jej srovnávat s oněmi útvary, pro něž podle shora citovaného nařízení není možno ubytování požadovat.

Stížnost sice popírá, že by skladiště vozů bylo součástí vojskového tělesa, avšak ponechává bez odezvy výrok, že jde o vozy náhradního praporu pěšího pluku č. 25, a nenamítá ani, že by náhradní prapor nebyl v bezprostřední souvislosti s vojskovým tělesem, ani že by byly požadovány místnosti pro jiné vozy, nežli právě pro vozy zmíněného náhradního praporu. Ze spisů správních pak vyplývá, že stěžující si obec byla si dobře vědoma, že šlo o umístění vozů náhradního praporu pěšího pluku č. 25, jak tomu nasvědčuje zejména usnesení městské rady z 9. prosince 1931, jímž právě pro umístění těchto vozů byly vojenské správě určité místnosti nabídnuty.

Ale pak zůstává nař. rozhodnutí, pokud vyslovilo, že šlo o umístění vozů náhradního praporu pěšího pluku č. 25 a že náhradní prapor je součástí vojskového tělesa, neotřeseným a stížnost jeví se bezdůvodnou.

Č. 12.274.

Živnostenské právo: I. Úřad musí si zjistiti sám, jsou-li tu okolnosti, jež mají za následek vyloučení z nastoupení živnosti podle § 5 živn. řádu. Při tom je povinností strany, aby poskytla úřadu pro dotyčné šetření nezbytný základ. — **II.** Oповěď živnosti, jež nevyhovuje ust. § 12 živn. řádu, není úřad povinen doplňovati úředním šetřením.

(Nález z 28. ledna 1936 č. 10.343/36.)

V ě c: Arnošt F. a Szmerl R. v Praze (adv. Dr. Pavel Pollak z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 7. února 1934 a z 30. března 1934 o opovědi živnosti.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: I. Úřadovna magistrátu hlav. města Prahy na Král. Vinohradech nevzala výměrem z 21. prosince 1933 na vědomí opověď Arnošta F., že bude provozovati jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře se stanovištěm v Praze XII. — K odůvodnění bylo uvedeno, že st-l neprokázal, že existuje skutečně provedená formální vzájemnost se strany státu, jehož jest příslušníkem, a nepředložil formálního dovolení zem. úřadu k nastoupení a provozování opověděné živnosti a dokladu, že proti němu nesvědčí vylučující důvod podle § 5 živn. řádu. Zároveň bylo st-li další provozování opověděné živnosti zakázáno, pokud nebudou závady odstraněny.